

Kodinhoitohuoneen leveästä ikkunasta näkyivät hitaasti sulavat kinokset. Niiden huipuilla helmeili auringon kimallus. Tuulta oli tuskin lainkaan, ja lähestyvän kevään saattoi jo haistaa.

”Pyökkipäivä, viikon paras päivä”, mietti Sukka Sininen, kun se roikkui vaateystäviensä kanssa kuivaustelineellä. Se puristi viimeisen vesipisaran vihreästä kantapäapaikastaan ja kuunteli parinsa Sukka Unisen rytmikästä kuorsausta.

Sukka Sinisen lempipuuhaa oli käydä pesukoneen lämpimässä kylvyssä. Tällä kertaa pesuun oli päätynyt joukko seikkailuhenkisiä talviasusteita, kuten putkikauluri Lumi sekä kerraston housut Alle ja paita Ülle. Yhdessä ne olivat valloittaneet niin Lapin korkeat huiput kuin lähitienoon pulkkamäetkin.

Aivan Sukka Unisen kuorsauksen vieressä kuivui myös kaksi havaijipaitaa: ananaskuvioinen Helle sekä merensininen Mariini. Ne olivat rantojen koulimia rämäpäitä ja päässeet pitkästä aikaa

surffailemaan pesukoneen kuohuihin. Pulikoimassa olivat olleet lisäksi hiljattain pariksi tulleet keltainen villasukka Villis ja punainen jalkapallosukka Fani.

Tunnelma oli hilpeä. Kerrastopaita Ülle suoristi hiihojaan, katsoi pyykkitelineen väkeä kysyvästi ja ehdotti: ”Olisiko nyt Pyykkilaulun aika?”

Pyykkilaulu oli tärkeä osa vaatteiden kuivumisperinnettä. Sitä oli laulettu vaateaikojen alusta asti, ja sen uskottiin nopeuttavan vaatteiden kuivumista. Laulun aloitti aina pyykkitelineen vanhin vaate. Tällä kertaa se oli vitivalkoinen putkikauluri Lumi.

Se kajautti ensisäkeet, ja pian muut liittyivät mukaan lauluun:

*Älä silitä vastalankaan
Viikkaa niin ettei helmat karkaa
Kiva kun ei ole yhtään tahraa
Nyt voidaan Pyykkilaulu laulaa
Huppari, teepaita, hihatton
nyt kaikki puhtaita on
Sukat varrellinen tai varreton
nyt kaikki puhtaita on
Farkut, sortsit, verkkarit,
Lätsät, pipot, baskerit
Ei kenenkään tarvitse olla alaston
kun kaikilla puhtaat vaatteet päällä on*

”Hoooh!”

Laulun viimeisen nuotin kohdalla huoneesta kuului pelästynyt huudahdus. Vaatteet kangistuivat kuin ne olisi tärkätty ja kääntyivät katsomaan kodinhoitohuoneen maton alta kurkistavia silmiä.

Huutajaksi paljastui keltainen, hieman reissussa tuhriintunut hansikas. Se huomasi vaatteiden hämmästyneet katseet ja aloitti katkonaisesti: ”A-an-teek-si ka-kau-he-asti, että pelästyitin teidät, mutta havahduin juuri horroksesta. Nimeni on Kat, enkä yhtään tiedä, missä olen tai keitä te olette. En oikeastaan tiedä sitäkään, miten päädyin tänne. Viimeisin muistamani asia on, että olin ihan märkä ja kohmeinen. Sitten heräsin lauluunne!”

Vaatteet katselivat uutta tulijaa myötätuntoisesti, ja kerrastohousu Alle kurotti lahkeensa sen ympärille. Kat rauhoittuikin pian lämpimässä halauksessa.

”Tervetuloa pyykkitelinellemme”, toivotti Sukka Sininen. ”Näytät siltä, että olet kokenut kovia, ja siksi-kin olet varmaan vielä hieman koppurassa. Onko parisikin siellä maton alla?”

”Parini? En yhtään tiedä, missä parini on!” parkaisi Kat.

Kodinhoitohuoneeseen tassutteli talon karkeakarvainen vahtikoira Naava. Vaatteille se oli tuttu joka paikkaan tarttuvista karvoistaan sekä taipumuksestaan olla aina paikalla, kun jotakin mielenkiintoista tapahtui. Sukka Sinisellä ja Naavalla oli sen sijaan erityinen suhde. Viime kesänä, kun Sukka Sinisen pari Sukka Uninen oli ollut kadoksissa, Naavasta oli ollut korvaamaton apu sen löytymisessä. Yhteinen seikkailu oli tehnyt siitä lähtien niistä luottoystävät.

”Hei, Sukka Sininen”, haukahti Naava iloisesti. ”Ja hei, hanska. Mukava nähdä, että olet jo sulanut. Löysin sinut eilen iltalenkilläni lumikasasta ihan jääpuikkona. Näin parhaaksi kiikuttaa sinut tänne turvaan ja lämpimään. Miten kummassa olit päätenyt sinne yksin?”

”Suurkiitos siitä, että pelastit minut. Ilman sinua olisin ollut mennyttä hanskaa”, kiitteli Kat Naavaa. ”Ja parini”, se mumisi ja yritti yhdistää langanpätkiä mielessään. ”Muistan aura-auton

kirkkaat valot ja jyrisevän äänen. Sitten kopsahti ja kaikki pimeni. Lopulta havahduin lumikasasta kaukana katuvaloista.”

Vaatteet kuuntelivat Katin hurjaa kertomusta, ja Alle halasi Katia vielä vähän lujempaa. Kat jatkoi: ”Kun tokenin, huomasin, etten ollut lumikasassa yksin. Vieressäni makasi lumiukkuosainen kravatti, jossa oli vilkkuva sininen valo. Kravatin nimi oli Windsor, ja se oli kovin ilahtunut saamastaan seurasta. Yön kylmimpinä hetkinä meistä oli tukea toisillemme, emmekä olleet yhdessä niin yksin. Windsor kertoi myös hurjia tarinoita, miten se oli pitkän kadulla olonsa aikana nähnyt paljon hylättyjä vaatteita. Aina alusvaatteista avaruuspukuun – kaikki jätettyinä tien varteen oman onnensa nojaan. Epäonnissimmat vaatteista päätyivät Windsorin mukaan kaatopaikalle eivätkä koskaan palanneet.”

